

GRUP CLARIS

L'experiència durant el primer any de president del FC Barcelona

Sandro Rosell

Associació d'Amics UAB

Sandro Rosell

Sandro Rosell i Feliu (Barcelona, 1964) és llicenciat en Ciències Empresarials i MBA per ESADE. Sempre vinculat al món dels esports tant laboralment com personalment, Rosell és soci del Futbol Club Barcelona des del 1970, va practicar el futbol a la Penya Barcelonista de Collblanc i va arribar a jugar a Segona Divisió B amb l'Hospitalet.

Empresari del màrqueting esportiu i del futbol, és soci fundador de l'empresa Bonus Sports Marketing, empresa que va vendre

després de ser nomenat president del Club, tal i com havia promès durant la campanya electoral. En la seva faceta professional, Rosell ha treballat en el Departament de Màrqueting dels Jocs Olímpics de Barcelona i de l'empresa Nike. La feina amb aquesta darrera companyia el va portar a viure durant uns anys a Rio de Janeiro, Brasil.

L'any 2003 va entrar a la Junta directiva del Futbol Club Barcelona de la mà de Joan Laporta, i es va convertir en el vicepresident esportiu, càrrec del qual va dimitir l'any 2005 a causa de les desavinences amb la Junta. Va donar suport a la moció de censura fallida contra la directiva del FC Barcelona presidida per Laporta el 2008, durant la qual ja va anunciar públicament la seva intenció de presentar-se com a candidat a la presidència.

A les eleccions del FC Barcelona del 2010 va aconseguir un 61,35% dels vots convertint-se en el candidat més votat de tota d'història del club. Sandro Rosell va esdevenir el 39è President de l'entitat barcelonina, càrrec que ocupa encara a l'actualitat.

Aquesta ponència va tenir lloc el dia 6 de juliol del 2011 a l'hotel Claris de Barcelona. Forma part dels sopars-tertúlies que l'Associació d'Amics UAB i la Fundació Catalunya-Europa organitzen mensualment per a les persones pertanyents al Grup Claris.

L'experiència durant el primer any de president del FC Barcelona

Moltes gràcies per convidar-me a sopar. En aquests tipus de sopars normalment es fa una exposició. Com que la majoria sou empresaris o professionals lliures, crec que podrem tocar temes que normalment en el món del futbol no es toquen, com són la part empresarial del Club i com poder barrejar la part empresarial amb la part emotiva i esportiva, cosa que normalment té un conflicte d'interès absolut i estratosfèric, ja que sempre que hi ha una decisió econòmica afecta, en contrapartida, a la part sentimental i esportiva. El més important a l'hora de prendre decisions en un club és saber buscar l'equilibri exacte.

Us explicaré breument el que ens ha passat en aquest primer any de mandat. Ni en els somnis més profund ens podíem imaginar el que ens ha passat en aquest primer any de presidència. Fa un any ens vam trobar un Club en el que es podien fer diverses anàlisis en funció de l'àrea. L'àrea esportiva estava funcionant molt bé i teníem la intenció de mantenir-la o millorar-la si era possible. Per altra banda, teníem una àrea social molt turbulenta, en el sentit que hi havia un gran descontentament social per molts

temes. Però sobretot perquè s'havia barrejat el Club amb la política i això havia generat un malestar important a la massa social barcelonista perquè aquesta massa és políticament plural i, per tant, no està bé que s'utilitzi el Club per un interès i tendència personal determinada. Això va crear un problema social.

“Sempre que hi ha una decisió econòmica afecta, en contrapartida, a la part sentimental i esportiva. El més important a l'hora de prendre decisions en un club és saber buscar l'equilibri exacte”

També vam trobar una part institucional més que turbulenta amb molts problemes amb qualsevol institució catalana i espanyola, amb Ajuntament, la Generalitat i amb altres Comunitats Autònomes. Jo diria que hi havia distanciament o cap relació institucional, quan un club ha de tenir la seva vida institucional.

I després, la part econòmica que era un desastre, una fallida tècnica del Club des d'un

punt de vista de fons propis negatius. Què vam fer? De l'àrea esportiva vam intentar mantenir al màxim la part bona i treure la poca cosa dolenta que existia segons el criteri també dels nostres tècnics.

En aquest sentit em refereixo al fitxatge més car de la història del nostre Club, concretament Ibrahimovic. Aquest jugador ens va costar 90 milions d'euros més el seu salari que eren uns 15 milions d'euros. Per tant, ens costava uns 105 milions d'euros el primer any de desemborsament. Els 90 milions d'euros evidentment s'amortitzen al llarg de la seva vida útil, però era un jugador que no funcionava per una qüestió de grup, d'equip, de vestuari. Perquè en els esports d'equip és important ser molt bo i tenir talent, però també ser un bon company de vestuari. Aquest no ho era i, per tant, vam prendre la decisió més difícil de la Junta, que va ser prescindir d'ell i vendre'l a qualsevol preu. Això ha suposat una pèrdua addicional d'uns 40 milions d'euros que hem de sumar a la pèrdua que ja vam trobar al Club i que hem hagut d'anar amortitzant a base d'ajustar-nos el cinturó amb moltes de les despeses. Era fonamental treure aquest senyor del Club com fos, tot i que això ha suposat que la Junta Directiva, per causes d'aquesta mala operació, hàgim hagut d'avaluar amb el nostre patrimoni personal i, a més, pagar el cost de l'aval que ens costa a cada un dels 20 membres de la Junta Directiva entre 20.000 i 30.000 euros a l'any aproximadament, en funció de cada banc.

Es va prendre també la decisió de vendre jugadors com Yaya Touré i Txigrinski i d'acabar els contractes de Henry i Márquez anticipadament i buscar-los equip. Aquestes sis operacions combinades amb les incorporacions de Villa (que ja hi era), Mascherano, Afellay i Adriano, creiem que va ser un bon fine-tuning que es diu, perquè si bé és veritat que ja s'havia jugat molt bé, aquest any s'ha jugat millor i s'han obtingut més títols i més reconeixement mundial que l'any passat. Per tant, hem aconseguit una cosa que vam proposar: mantenir l'excel·lència esportiva i/o millorar-la, com així ha estat. I les seccions també ens ha funcionat molt bé. Tot sumat, aquest any ha estat el millor de la història esportiva del Club, un Club que es va fundar el 1898 i que per tant té 112 anys d'història.

“Hi havia entitats catalanes que havien entrat al Club i en feien ús per les seves finalitats. Vam haver de posar una porta per determinar on comença i on acaba el Club”

En el tema social ens vam posar molt forts per treure tota la part política que existia perquè, en certa manera, hi havia entitats catalanes que havien entrat al Club i en feien ús per les seves finalitats, promocions... Vam haver de posar una porta per determinar on comença i on acaba el Club i aconseguir que cada un estigués a casa seva. Això no ens ha costat gaire perquè tots ho teníem

molt clar, i vam aconseguir desfer-nos de la càrrega política afegida que el Club tenia i que ens feia antipàtics a la resta d'Espanya. Com a anècdota, us comento que l'idioma oficial del Club és el català, però jo també entenc que tenim un 20% de socis de fora de Catalunya i cal respectar-los. Una de les coses que vam fer primer va ser un Congrés de Penyes on van venir tots els penyistes de fora de Catalunya i, per tant, vaig decidir fer el meu speech en castellà. Doncs vaig rebre una gran quantitat de cartes queixant-se per haver utilitzat el castellà. Jo els vaig preguntar com volien que m'entenguessin si no eren catalans i la resposta va ser que utilitzéssim un sistema de traducció simultània. Jo estic d'acord, però llavors qui paga aquest servei? Si vosaltres voleu que es faci, pagueu vosaltres aquesta traducció, perquè mentre jo i tots els catalans siguin bilingües, quan el 80% de la sala sigui de fora de Catalunya, jo ho faré en castellà perquè trobo una bestiesa gastar 30.000 euros en el servei de traducció que és el que costava. Tot i això, em considero molt català i catalanista.

“L'idioma oficial del Club és el català, però jo també entenc que tenim un 20% de socis de fora de Catalunya i cal respectar-los”

Dins l'àrea social, hem ordenat també el món penyista, els hem donat més autogestió. Però no tenim tots els socis de cara; els socis que no ens van votar els tindrem a la

contra; els socis que van perdre contractes quan nosaltres vam arribar, també, i els 3.000 socis que van viatjar gratuïtament a París o Roma també els tindrem en contra perquè això ens ho hem carregat. Ja ningú viatja gratuïtament, sinó que tothom s'ho ha de pagar. Els contractes que creiem que no eren correctes els hem cancel·lat, i els que van perdre les eleccions estan fent pinya per fer una certa oposició al Club. No puc entendre com pots fer oposició al teu club com si fos el govern d'una nació, però això funciona així, perquè és legítim que cada un vulgui ser president del Barça o prefereixi una altra junta directiva.

“No puc entendre com pots fer oposició al teu club com si fos el govern d'una nació, però és legítim que cada un vulgui ser president del Barça o prefereixi una altra junta directiva”

Institucionalment, i parlo primer dins la nostra pròpia institució, les juntes directives històricament sempre han lluitat per sortir a la foto, s'investigaven els uns als altres i es posaven detectius privats, però ara haig de dir que tenim una Junta Directiva que funciona molt bé i ens entenem tots 20 de manera fenomenal. Estic molt orgullós dels meus companys. A mi em critiquen una mica per ser un President poc presidencialista, però és la meva manera de ser i la meva manera de treballar i, per tant,

continuaré treballant així. A mi m'agrada molt el treball en equip i que cada un sigui responsable de la seva àrea de treball i, per tant, cada un sap més de la seva àrea que jo. Això ajuda a tirar endavant el Club, amb la qual cosa internament diria que el Club està en un moment òptim i espectacular.

“Hem reduït les despeses al màxim per crear una cultura d'austeritat dins l'empresa perquè hi havia una cultura de “viure la vida”, una cultura de restaurants, hotels i festes varies que pagava el Club i no hi havia límit”

I externament, al arribar vam fer 3 gestos: el primer, saludar al president de la Generalitat del nostre país; el segon, saludar a l'Alcalde de la nostra ciutat; i el tercer, visitar un lloc molt significatiu pels catalans, com és l'Abat de Montserrat. També vam visitar el president del Govern d'Extremadura que, a més de ser molt culé, era el president de la Penya del Barça a Extremadura, un gest representatiu per la resta de socis de fora de Catalunya. Volíem transmetre el missatge de que el Barça, tot i ser català, és un Club obert al món i tothom hi és benvingut sigui d'on sigui.

Pel que fa a la part econòmica, ens vam trobar un desastre. Només arribar es devien uns 100 milions d'euros en salaris als jugadors que no s'havien pagat. Vam estar 20 dies bus-

cant aquests 100 milions, els vam trobar en un crèdit sindicat en el qual tots els bancs es van unir per donar-nos 155 milions d'euros. Amb això vam pagar els 100 milions dels salaris que es devien i després, poc a poc, hem anat augmentant els ingressos. Hem tancat un acord amb Qatar Foundation per 30 milions d'euros. És el més gran de la història del món de l'esport. Hem reduït les despeses al màxim i exageradament per crear una cultura d'austeritat dins l'empresa perquè hi havia una cultura de “viure la vida” i això costa en una organització com el Barça amb 800 empleats. Hi havia una cultura de restaurants, hotels i festes varies que pagava el Club i no hi havia límit.

També vam treballar moltíssim amb les diferents entitats a les quals devem diners, allargant els terminis de pagament, buscant que paguin els que ens deuen. En fi, posant ordre a les comptes ens vam adonar que hi havia molta gent que no pagava perquè el Barça s'havia oblidat de reclamar, és a dir, hi havia una absoluta deixadesa de la maquinària empresarial del Barça.

En aquesta part econòmica hem hagut de ser molt durs i prendre decisions molt controvertides com la de cancel·lar una secció, que cal dir que només el 3% dels socis del Barça sabia que existia i només el 0,001% dels socis havia anat a veure alguna vegada un partit d'aquesta secció. Nosaltres segurament no ho vam saber comunicar correctament, és a dir, amb mà esquerra, però a

mi em sembla que les coses cal dir-les clares i tal i com són. Per tant, vam dir que tan-càvem clarament la secció de beisbol perquè, entre altres coses, no hi havia ni un sol jugador català, tots eren cubans, dominicans o colombians, els pagàvem els viatges a Cuba, no tenim camp de beisbol i, per tant, havíem de jugar en un club de fora, cosa que no em sembla bé que hagi de fer el Barça, i a més, aquí no hi ha una tradició històrica d'aquest esport.

“Em queixo que els mitjans van estar quatre dies a la porta del Club esperant que hi hagués una manifestació contra la Junta Directiva pel que havia fet amb la secció de beisbol”

Doncs per aquesta operació de cancel·lar una secció que ens costava mig milió d'euros, que era mig milió per reduir els nostres 535 milions de deute, se'ns va criticar molt, i per primera vegada a la història, moltes televisions i diaris a Catalunya van parlar del beisbol quan mai ho havien fet abans. Aquestes coses són les que passen al Barça, i em queixo que els mitjans van estar quatre dies a la porta del Club esperant que hi hagués una manifestació contra la Junta Directiva pel que havia fet amb la secció de beisbol, i insisteixo que només el 3% dels socis tenia coneixement que existia.

Prenem aquestes decisions i moltes més. Per exemple, com a anècdota, us explico que

vam rebre una carta d'un torneig d'escacs que el Barça estava patrocinant amb 10.000 euros a l'any que es jugava a Sant Boi de Llobregat. Allà hi jugaven 300 persones, i es veu que el que organitzava el torneig, segons sembla, era el cosí del President d'aleshores. Em van enviar la carta per renovar el patrocini aquest any i evidentment vam contestar que no renovàvem el contracte perquè el Barça no havia de pagar els escacs a la gent de Sant Boi. Vam rebre automàticament una resposta dient que teníem 300 enemics a Sant Boi i que ells consideraven que jo era el pitjor president de la història del Club, mentre que el millor era l'anterior que els havia donat els 10.000 euros. I aquest tipus de coses ens estant passant cada dia, perquè hem de posar ordre a aquest desastre econòmic i hem de tallar amb molta gent que rebia diners del Barça sense cap sentit. Cada vegada que hi ha una decisió d'acabar amb aquests contractes, tens un enemic més perquè cadascú mira el seu interès personal per sobre del col·lectiu del propi Club.

“Hem de posar ordre a aquest desastre econòmic i hem de tallar amb molta gent que rebia diners del Barça sense cap sentit”

I aquesta és la situació amb la qual ens hem trobat, com l'hem gestionat i en quin punt estem actualment. Dit això us haig de dir que la segona cosa millor en aquesta vida és ser president del Barça. La primera és ser pare.